

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 264/2025
04.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисавевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Владимира Андрића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 1К 163/21 од 13.09.2024. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж1 260/24 од 09.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владимира Андрића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 1К 163/21 од 13.09.2024. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж1 260/24 од 09.12.2024. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу 1К 163/21 од 13.09.2024. године, окривљена АА оглашена је кривом да је извршила кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика за које јој је изречена условна осуда, тако што је јој је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљена у време проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, окривљена је обавезана да сноси трошкове кривичног поступка, како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде, док је оштећена ББ, ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1Кж1 260/24 од 09.12.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљене АА, адвоката Владимира Андрића и адвоката Бране Стојчића и пресуда Основног суда у Шапцу 1К 163/21 од 13.09.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Владимир Андрић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, као основан, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владимира Андрића је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се пресуде заснивају на незаконитом доказу. Као незаконити доказ бранилац означава записнике о испитивању сведока оштећене ББ, сведока ВВ (супруг окривљене), сведока ГГ (девер окривљене) и сведока ДД (јетрва окривљене), при чему у образложењу захтева указује само на незаконитост записника о испитивању сведока оштећене ББ и сведока ДД и наводи да се незаконитост ових записника о испитивању сведока огледа у чињеници да суд сведоке није упозорио, сходно члану 94. Законика о кривичном поступку, да су ослобођене од дужности сведочења.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 94. ЗКП у ставу 1. прописано је да је од дужности сведочења ослобођено лице са којим окривљени живи у браку, ванбрачној или другој трајној заједници живота (тачка 1), сродник окривљеног по крви у правој линији, у побочној линији до трећег степена закључно, као и сродник по тазбини до другог степена закључно (тачка 2) и усвојеник и усвојитељ окривљеног. Ставом 3. истог члана прописано је да је орган поступка дужан да лице из става 1. овог члана, пре испитивања или чим сазна за његов однос према окривљеном, упозори да не мора да сведочи, а упозорење и одговор се уносе на записник.

Из списка предмета произлази да је оштећена ББ на записнику са главног претреса од 26.10.2021. године, упозорена да је ослобођена од дужности сведочења,

које упозорење је, као и одговор оштећене да жели да сведочи, унет у записник у смислу члана 94. став 3. ЗКП. Самим тим заснивањем пресуде на записнику о испитивању оштећене ББ није учињена повреда закона из члана 438. став 2 тачка 1) ЗКП, како се то неосновано наводи у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Осим тога, неосновано је указивање у поднетом захтеву да је означена повреда закона учињена приликом испитивања сведока ДД, с обзиром да иста, као супруга брата од мужа окривљене, не спада у круг лица ослобођених од дужности сведочења, те неупозоравање сведока, у смислу члана 94. ЗКП, не чини записник о испитивању сведока незаконитим, па су супротни наводи браниоца оцењени као неосновани.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени, на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може преко браниоца поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика прописаних у члану 74., члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред Апелационим судом (другостепеним судом).

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац нумерише и образлаже да је побијаним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер је изрека првостепене пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде, а да осим тога нису наведени разлози о одлучним чињеницама које су предмет доказивања, а дати разлози су нејасни и у знатној мери противречни, као и повреду из члана 428. став 8. ЗКП, наводима да суд супротно овој одредби није изнео чињенице које је утврдио и из којих разлога их узима као доказане или недоказане и којим разлозима се руководио приликом утврђивања да је окривљени учинио ово кривично дело.

Поред тога, у поднетом захтеву бранилац указује да суд није правилно ценио одбрану окривљене, ни исказе испитаних сведока, као ни чињеницу да оштећена видљивих повреда није имала, већ осуђујућу пресуду заснива на исказу сведока оштећене ББ, чији исказ, иако суд прихвата, окривљену оглашава кривом за одгуривање отвореним дланом руке, а не за ударац песницом, како је то оштећена навела, којим наводима се доводи у сумњу исказ оштећене и утврђено чињенично стање. Такође, бранилац оспорава констатацију ординирајућег лекара др Александра Петковића, у погледу постојања бола код оштећене и налаз и мишљење судског вештака др Слободана Мирковића, који је сачињен на основу констатације лекара да осећај бола није фингиран, којим наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како се, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости не може поднети због повреда закона из члана 438. став 2 тачка 2) ЗКП, члана 428. став 8. ЗКП и члана 440. ЗКП Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у овим деловима оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је у смислу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић,с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић